

Martti Korhonen

Avauspuhe Eläkeläiset ry:n 20. edustajakokouksessa Kuntorannassa 28.5.

Kolme vuotta sitten sain teidän luottamuksenne ja tulin valituksi Eläkeläiset ry:n puheenjohtajaksi täällä Kuntorannassa. Niin yhteiskunnassa kuin käytännön järjestötyössä on tapahtunut niin paljon, että ei ole tarvinnut valittaa tekemisen puutteetta.

Ympäröivässä yhteiskunnassa tapahtuneet muutokset eivät ole olleet meidän eläkeläisten näkökulmasta positiivisia. Yksi sana kuvaa tätä kehitystä: kovuus. Yhteiskunnallinen kovuus on lisääntynyt merkittävästi sekä puheissa että teoissa.

Julkisessa keskustelussa halutaan antaa usein sellainen kuva, että eläkeläisten joukko olisi pelkästään huolissaan itsestään. Minä taas uskallan väittää, että valtaosa eläkeläisväestämme huolehtii nimenomaan läheisistään, lapsistaan ja lapsenlapsistaan enemmän kuin itsestään. Mutta olemme huolissamme myös etenkin eläkeläisköyhyyden lisääntymisestä. Se vie pohjan pois turvatulta vanhuudelta ja käytännön isovanhemmudelta.

Järjestönä olemme olleet suurten muutosten keskellä. Viime vuoden keskeisin muutos on kohdistunut henkilöstöön. Suhteessa pieneen henkilöstömäärään on poikkeuksellisen moni työntekijä eläköitynyt tai siirtynyt muihin tehtäviin. Muutokset ovat olleet merkittäviä, järjestö on myös henkilökuntansa näköinen.

Haluan kiittää tässä yhteydessä eläkkeelle ja muihin tehtäviin siirtyneitä sekä myös uusia työntekijöitä erinomaisesti hoidetusta muutoksesta. Me kaikki tiedämme, että muutos on mahdollisuus, ja että muutokseen sisältyy aina myös paljon muuta, mutta te olette olleet huippuja tässä tapahtuneessa.

Vuokatin kesäpäivien toteuttaminen vuosi sitten oli työntekijöiltä upea suoritus muutoksen keskellä. Samoin haluan kiittää kaikkia siellä esiintyneitä sekä ennen kaikkea myös sitä talkoojoukkoa, jolla koko tapahtuman onnistumisen kannalta oli myös keskeinen osa.

Valtuusto on tukenut ja ohjannut hallitusta hyvässä yhteistyössä ja työskennellyt aktiivisesti omalla sarallaan. Hallituksessa olen iloinnut suuresti siitä osaamisen ja aktiivisuuden määrästä mitä teillä on. Siinä pöydän ympärillä on uskomaton määrä tietoa, taitoa, näkemystä, osaamista ja ennen kaikkea ratkaisukeskeistä työskentelyä. Meistä todennäköisesti ainakin osa jatkaa näissä tehtävissä, mutta tässä ja nyt haluan kiittää teitä kaikkia näistä kolmesta vuodesta. Teidän kanssanne on ollut hienoa kulkea tätä edunvalvonnan tietä!

Meitä eläkeläisiä on Suomessa puolitoista miljoonaa. Suomi ikääntyy nopeasti ja eläkeläisten määrä kasvaa kovalla vauhdilla, mutta eläkeläisjärjestöjen jäsenmäärässä kasvu ei näy. Miksi? Jos voisin tähän kysymykseen vastata, niin olisimme jo hoitaneet asian kuntoon. Vastauksia on varsin monia. Osaan voimme vaikuttaa itse, mutta osa on sellaisia, että niihin on vaikea vaikuttaa.

Järjestötoimintaan osallistuminen ei enää ole itsestänselvyyttä, ei sinne päinkään. Emme elä enää siinä sotien jälkeisessä yhteiskunnassa, jossa työväenliikkeen kunniatehtävä oli rakentaa talkoilla järjestöä ja tarjota työläisperheiden lapsille tervehenkisiä harrastusmahdollisuuksia.

Sanoin jo parikymmentä vuotta sitten, että ay-liikkeeseen on alettu liittyä kuin vakuutusyhtiöön. Ei siis etujärjestöön vaan edunvalvontayksikköön, jolle maksettiin siitä, että se ajaa yhteisiä asioitamme. Tämä iso asennemuutos näkyy edelleenkin suhtautumisessa järjestöihin: järjestöiltä odotetaan palveluita, eikä talkoohenki ole entisissä voimissaan.

Tämä ei tarkoita sitä, että meidän olisi vain tyydyttävä tilanteeseen. Päinvastoin: meidän on yhdessä haettava uusia eläkeläisiä kiinnostavia asioita ja harrastuksia, joilla saamme ihmiset mukaan. Haasteena on tavoittaa ihmiset heidän eläköityessään ja pystyä muuttamaan toimintaamme heitä kiinnostavaksi ja tarjota heille mahdollisuuksia toiminnan uudistamiseen. Jokaisen uuden jäsenen on voitava tuntea itsensä tervetulleeksi!

Tänään 63-vuotiaana eläköityvä harvoin tuntee itseään vielä eläkevaariksi tai -mummoksi. Eläkkeelle jääminen merkitsee monelle mahdollisuuksia vihdoinkin toteuttaa itseään ja saada omaa aikaa. Miten näihin haaveisiin mahtuu järjestötoiminta

muiden eläkeläisten kanssa? Vapaa-ajan tarjontaa on aina vain enemmän, viikottainen kerho ei houkuttele kaikkia eivätkä eläkeläiset ole tasapäinen joukko, meitä on moneksi.

Uusien jäsenten saamiseksi olemme alkaneet rakentaa tiivistä yhteistyötä ammattiliittojen kanssa rakentaaksemme sillan sieltä meille. Toimintamme on monipuolista ja sen järjestäjillä on paljon osaamista. Kynnys tulla mukaan toimintaan on pidetty niin matalana kuin se on mahdollista niin, että kaikki kiinnostuneet ovat tervetulleita mukaan. Järjestötoiminta on meidän toimintamme runko ja tukipilari.

Yksinäisyys on yhä kasvava ongelma, yksin elävien määrä tulee vain entisestään kasvamaan vaikka yhden hengen talous on yleisin perhekoko Suomessa jo nyt. Meidän tehtävämme on luoda edellytyksiä yhdessä harrastamiseen oli se sitten opiskelua, liikkumista, tanssia tai laulua. Mikä muu voi paremmin torjua yksinäisyyttä kuin mukava yhdessä tekeminen matalan kynnyksen järjestössä, jossa jokainen voi olla oma itsensä?

Kaikki koulutus on tärkeää, mutta erityisen tärkeää on vastata koulutuksella digitalisaation tuomaan muutokseen. Ilman digitalisaation hallitsemista uhkaa syrjäytyminen monesta palvelusta tai ainakin heikko asema palveluiden asiakkaana. Minä olen sitä mieltä, että tässä asiassa tietynlainen vauhtisokeus on jo iskenyt. Digitalisaatiosta on tullut itseisarvo, jonka avulla markkinat ohjaavat ja myyvät sekä luovat tarpeita, jotka ilahduttavat lähinnä myyjän lompakkoa. Vaikka vanhalla tietokoneella vielä pärjäisi, vaatii uusi ohjelmaversio uuden koneen eikä vanhalla käyttöjärjestelmällä voikaan enää hoitaa pankkiasioitaan. Haluamme pitää jäsenistömme kehityksessä mukana, siksi panostamme Verkko ja vempaimet hallintaan-hankkeeseemme.

Järjestötoiminta on moninaisuudessaan painopisteemme. Edunvalvonta on sitä järjestön kovaa ruisleipää, joka vaatii vääntöä ja työtä. Sitä teemme yhdessä muiden järjestöjen kanssa Eetun kautta. Kattojärjestön merkitys on suuri, sen kautta meitä on sellainen joukko, että meitä kuunnellaan. Tätä kautta saamme meille tärkeitä asioita kuten eläkeläisköyhyyden nousemaan paremmin esille kuin yksin toimiessamme. Vanhusneuvostotyön saaminen esille on myös tärkeä yhteinen ponnistus.

Jäsenyhdistykset lähettivät edustajakokoukselle 180 aloitetta. Olen iloinen ja hieman ylpeäkin siitä, että meillä on näin aktiivista jäsenistöä. Myös yhteiskunnan on nähtävä, että me eläkeläiset olemme yhteiskunnalle valtava voimavara, emme kuluerä tai mikään eläkepommi.

Meitä on 1,5 miljoonaa. Me emme suostu siihen, että meidät yritetään sysätä sivuraiteelle. Olemme olleet rakentamassa maastamme yhtä maailman rikkaimmista yhteiskunnista. Emme vaadi itsellemme mitään kohtuuttomuuksia, haluamme kaikille ihmisille oikeudenmukaista tulopohjaa, jolla voi saada turvatun toimeentulon.

Emme myöskään vaadi mitään erityiskohtelua terveydenhuoltoon emmekä vanhustenhuoltoon, mutta vaadimme sellaista tasoa, että ihminen voi turvallisesti elää elämänsä. Emme hyväksy sitä, että on valittava joko ruoka tai lääkkeet. Emme hyväksy sitä, että vanhuksen on pelättävä asunnon menettämistä tai sitä, saako hoitoa.

Me emme suostu siihen, että jotkut yrittävät sivuuttaa meidät. Väitän, että tässä huoneessa olijat ovat niitä isänmaan rakentajia, jotka ovat isolla sydämellä tätä maata rakentaneet paremmaksi tuleville sukupolville kuin mitä se on itselle ollut. Huoneessa on vielä niitä jotka ovat tehneet 6-päiväistä viikkoa, ei ole ollut pitkiä vuosilomia ja eläkekertymät ovat olleet pieniä.

Meillä ei ole mitään syytä hävetä historiaa. Päinvastoin: te olette niitä, joiden työn kautta Suomi on rakentunut.

Me teemme osamme, että se myös säilyy. Sosiaalisuus, solidaarisuus, yhteisvastuu, tasa-arvo. Ne ovat vakavia tavoitteita ja päämääriä, joihin me pyrimme emmekä anna itseämme emmekä järjestöämme sivuuttaa tai jättää tovereitamme yksin tai syrjäytymään yhteiskunnasta. Me olemme yhtä ja siitä syystä olemme vahvoja, me yhdessä.

Lähetetty iPadista